

QUAN MARXEM

Un relat de: [Jordi Abellán Deu](#)

Benvinguts amics i germans, tots estimats.
Ha arribat l'hora en que ens acomiadem.
Ja els plans estan fets i a punt la maleta
que és molt lleugera. Res superflu duré.

Les pertinences, que no possessions,
les porta suspeses un alè de vent.
Així de lleugeres són les emocions.
Volences i records d'un viatge efímer.

Esculpits pel temps en matèria del cor,
figures abstractes tènues i gràcils,
no de pedra feixuga sinó aire fi són.
Que si les dius s'evaporen. Així de fràgils.

D'ulls porto mirades, de les veus sons.
Dels llavis bessos càlids que he respost.
De les mans fortes encaixades amistoses,
com carícies de dits sobre la pell ansiosa.

Us demano disculpes pels meus errors.
Agraïu-me el que de mi hagi estat bo
Tot i res són la mateixa cosa a la fi
quan s'arriba al punt marcat pel destí.

He de marxar amb la meva nova companya.
Em guiarà en un nou viatge agafant-me la ma.
La seva és freda i ossuda, mes infal•lible.
Vaig d'on tornar sols un record és possible

Feu com si jo hagués de ser aquí demà.
Estimeu i compartiu com si res passés,
que res no passa. Sols és com si ploqués.
Amb la llavor plantada l'herba creixerà.